

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 12C/119/2003
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5303899643
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lýdia Stehurová
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2018:5303899643.18

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou Mgr. Lýdiou Stehurovou v právnej veci žalobcov: X/ J. X., Q.. XX.XX.XXXX, U. K. Č.. XXXX, XXX XX K., Xb/ Z.. J. R., N.. X., Q.. XX.XX.XXXX, U. O. XXXX/XX, XXX XX X. Q. J., Xd/ Z.. R. X., Q.. XX.XX.XXXX, U. N. XXXX, XXX XX N., Xe/ J. M., Q.. XX.XX.XXXX, U. J. XXXX/XX, XXX XX Č. (Ž. Xb, Xd/ G. Xe/ G. R. Q.Y. R. M.. G. X., Q.. XX.XX.XXXX, Q. U. K. Č.. XXX, XXX XX K., M.. D. XX.XX.XXXX), X/ H. X., Q.. XX.XX.XXXX, U. K. Č.. XXX, XXX XX K., X/ Š. F., Q.. XX.XX.XXXX, U. F. XXX/E, XXX XX Č., X/ J. X., Q.. XX.XX.XXXX, U. Š. XXXX/XX, XXX XX Č. G. X/ G. X., Q.. XX.XX.XXXX, U. K. XXXX, XXX XX K., žalobcovia v rade 1/, 3/ až 6/ právne zastúpení JUDr. Katarínou Pialovou, Advokátska kancelária Žilina, so sídlom Hollého 7, 010 01 Žilina proti žalovaným: 1/. Y. N. Y..N..K., Y. Y. U. XX, XXX XX T.L. U., Z.: XXXXXXXX, R. M. H.. H. R., G. X. Y. Y. Q. Y. XX, XXX XX Č., X/ J. X., N.. E., Q.. X.X.XXXX, U. K. XXX, XXX XX K. G. X/ Z.. T. X., O., Q.. XX.X.XXXX, U. X. XXXX/XX, XXX XX Ž. o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaný v rade 1/ m á voči žalobcom v rade 1/, 2b/, 2d/, 2e/, 3/ až 6/ nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, v rozsahu 100 %.

III. Žalovaným v rade 2/ a 3/ náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

IV. Štát m á voči žalobcom v rade 1/, 2b/, 2d/, 2e/, 3/ až 6/ nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 7.10.2003, podanou na súde 13.10.2003, sa žalobcovia domáhali určenia, že parcely KN 5660 - trvalý trávnatý porast o výmere 914 m², KN XXXX - trvalý trávnatý porast o výmere 1514 m², KN XXXX - trvalý trávnatý porast o výmere 1246 m² a KN XXXX - ostatné plochy o výmere 1458 m², kat. úz. K., zapísané na LV č. XXXX, patria do dedičstva po poručiteľke Š. X.X., N.. U., M. XX.X.XXXX, Q. U. K. XXX, po ktorej bolo vedené dedičské konanie na Okresnom súde v Čadci pod sp. zn. D 851/93. V rámci skutkových tvrdení uviedli, že sporné parcely sú súčasťou väčšieho celku parciel s pomenovaním roľa „R.“. V roku 1934 tieto parcely J. U. ústne darovala svojej dcére Š. X., ktorá bola presvedčená, že tie sú jej vlastníctvom. Tak isto J. U. bola presvedčená, že parcely, ktoré daruje svojej dcére, boli v čase daru jej vlastníctvom, nakoľko ich nadobudla ešte pred rokom 1915 ústnym darom od svojho otca J. Š.. Š. X. v dobrej viere sporné parcely pokojne a nerušene užívala ako svoje vlastné až do svojej smrti v roku 1993. Po jej smrti pokračovala v pokojnom a nerušenom užívaní žalovaná v rade 1/ (ide zrejme o chybu v písaní, žalobcovia mali zrejme na mysli žalobkyňu v rade 1/), a to až do roku 2003, kedy jej bolo zo strany Slovenského pozemkového fondu oznámené, že parcela má nového vlastníka. Š. X.

nadobudla vlastnícke právo k parcelám vydržaním v súlade s § 116 Stredného občianskeho zákonníka. So zreteľom na všetky okolnosti bola dobromyseľná, že darom od svojej matky nadobúda parcely do svojho vlastníctva, keď ich nepretržite držala po zákonom ustanovenú 10-ročnú dobu. Dedičstvo po Š. X. bolo vedené na Okresnom súde v Čadci pod D 851/93, sporné parcely do dedičstva zaradené neboli. Na pojednávaní dňa 10.11.2004 žalobkyňa v rade 1/ uviedla, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, patrili jej matke Š. X.X., ktorá ich žalobkyňi v rade 1/ v roku 1960 darovala, pretože žili spolu v spoločnej domácnosti. Toto tvrdenie však nevedela žiadnym dokladom preukázať. Dôvodila ústnou dohodou. Nehnuteľnosti sú stále užívané, v súčasnosti žalobkyňou v rade 1/. Ide o lúku, ktorú kosia. Nehnuteľnosti matka žalobkyne v rade 1/ nadobudla od svojho otca, starého otca žalobkyne, v roku 1915. Ten ich vymenil s grófom Ballestrémom. Žalobca v rade 2/ uviedol, že pokiaľ si pamätá, nehnuteľnosti užívala jeho matka, neskôr žalobkyňa v rade 1/, jeho sestra. Aj žalobca v rade 3/ potvrdil, že nehnuteľnosti v súčasnosti užíva žalobkyňa v rade 1/. Potvrdila to rovnako i žalobkyňa v rade 4/, ktorá nevedela uviesť, ako sa volala jej stará a prastará mama. Užívanie žalobkyňou v rade 1/ potvrdila aj žalobkyňa v rade 6/. Žalobcovia svoje skutkové tvrdenia doplnili. Tvrдили, že J. Š. zamieňal roľu v J. za roľu v lokalite R.. Od zámeny roľu R. užívali súkromní vlastníci v dobrej viere, že im patrí. J. Š. ešte pred rokom 1915 daroval parcely, ktoré sú predmetom sporu, svojej dcére J. U. a tá v roku 1933 parcely darovala svojej dcére Š. X., ktorá ich užívala ako svoje vlastné až do svojej smrti v roku 1993. Potvrdením Obce K. zo dňa 21.9.2005 dôvodili, že sporné parcely boli považované v čase odvádzania kontingentov za vlastníctvo Š. U., T. X., ktorá za ne platila daň. Poukazovali na dôkaz preukazujúci, že v súčasnosti platcom dane z týchto nehnuteľností je žalobkyňa v rade 1/. Uviedli, že pred prečíslovaním boli sporné parcely označené ako parcely XXXX, XXXXX G. XXXXX. V podaní zo dňa 21.10.2005 čl. 59 uviedli, že zistili, že nehnuteľnosti, ktoré nadobudol v lokalite R. J. Š., boli zamenené za parcely PKN XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, X.. Ú.. K.. Tiež tvrdili, že nehnuteľnosti, ktoré tvoria predmet sporu, štátne lesy nikdy neužívali ani neužívajú. Poukazovali na list Severoslovenských štátnych lesov zo 4.2.1983, z ktorého vyplýva, že pri sceľovaní lesov ešte v roku 1872 došlo k výmene uvedeného pozemku za lesnú pôdu, avšak nebola prevedená zmena vlastníka v pozemkovej knihe, čiže správca štátneho majetku Lesný závod Čadca si bol vedomý, že tieto nehnuteľnosti nazývané ako časť R., nespravuje a že nie sú vlastníctvom SR. Sám sa o tieto nehnuteľnosti nikdy nestaral. Tiež zo znaleckého posudku Z. U. vyplýva, že ako vlastníci v pozemnoknižnej vložke 1 nebol nikdy evidovaný štát. Tieto nehnuteľnosti nikdy neboli prevedené na štát. Štát bol zapísaný na list vlastníctva až po zápise ROEPu do katastra nehnuteľností, ale napokon neexistuje žiadna listina, ktorá by vlastnícke právo štátu preukazovala. V roku 1872 došlo k zámeny medzi panstvom vtedajšieho hradu Strečno a súkromnými vlastníkmi, a to tak, že títo vlastníci sa stali vlastníkmi jednotlivito podelených nehnuteľností v lokalite nazývanej R.. Jedným z nich bol aj J. Š., ktorý tieto nehnuteľnosti zamenil za svoje nehnuteľnosti, ktoré vlastnil v časti R. J.. Žalobcovia tiež poukazovali na to, že nehnuteľnosti previedli aj iní súkromní vlastníci, napríklad pán E., ktorý zamenil svoje parcely v S. za parcely v lokalite R., resp. naopak. Na pojednávaní dňa 12.3.2012 čl. 303 rub spisu právna zástupkyňa žalobcov uviedla, že žalobkyňa 1/ sa necíti byť vlastníčkou nehnuteľností, vo vzťahu ku ktorým jej v súčasnosti podľa zápisov na LV svedčí vlastnícke právo. Tieto pozemky sa nebude zdráhať vydať. Žalobcovia tiež poukazovali na rozsudok OS Čadca vydaný vo veci 13C/179/2005, v ktorom bola zámena preukázaná. Na pojednávaní dňa 20.3.2014 tvrdili nadobudnutie vlastníckeho práva právnyimi predchodcami žalobcov titulom vydržania v roku 1904.

2. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k žalobe zo dňa 13.1.2004 čl. 14 uviedol, že so žalobou nesúhlasí, požadoval ju zamietnuť v celom rozsahu. Poukazoval na to, že právny stav k sporným nehnuteľnostiam je zapísaný vo vložke č. X, kat. územie K.. Z nej vyplýva, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, boli vo vlastníctve Československej republiky a nikdy neprešli na právnych nástupcov (pozn. súdu: zrejme mal na mysli predchodcov) žalobcov. Žalobcovia teda nemajú žiadny právny titul. Na pojednávaní uviedol, že sporné nehnuteľnosti nadobudol od D.. Š. W. dňa 7.5.2003. Š. W. nehnuteľnosti získal ako reštituent, ktorému bola Slovenským pozemkovým fondom ponúknutá pôda, z ktorej si mohol vybrať na viacerých územiach lokality. Evidovanými užívateľmi sporných nehnuteľností sú žalobcovia, avšak v súčasnosti nehnuteľnosti neužíva nikto. Zároveň však uviedol, že čiastočne je nehnuteľnosť pokosená, čiastočne zoraná, nevedel sa však vyjadriť, kto ju zoral, či pokosil. V priebehu sporu ďalej faktický stav nerozporoval. Tvrdil však, že žalobcovia nepreukázali právny titul a skutočnosť, že by do držby nehnuteľností vstúpili v dobrej viere, a teda že by boli dobromyseľní. Namietal vydržanie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Vo vzťahu k J. Š. poukázal na vložku XXX, v ktorej je uvedené, že J. Š. nadobudol nehnuteľnosti, ktoré boli odvodené od pozemnoknižnej parcely zapísanej vo vložke X, až v roku 1913, odpísaním z pôvodnej pozemnoknižnej vložky. V pozemnoknižnej vložke X je uvedený aj odkaz na dohodu s grófom Ballestrémom, resp. jeho rodinou, k zámeny nehnuteľností s grófom

Ballestrémom došlo v roku 1913. Vo vložke č. X je uvedená poznámka pod B12, kde sa uvádza už J. Š.. Z tohto dôvodu je jasné, že J. Š. bol zapísaný v pozemnoknižnej vložke č. X až v roku 1913. Poukazoval na to, že listiny produkované stranou žalobcu potvrdzovali iba stav užívania. Vo vzťahu k parcele XXXX zapísanej vo vložke XXX poukazoval na to, že ide o parcelu, ktorá je vedená ako urbársky majetok s križikom, ide teda o nedeliteľný majetok, právnické teleso. Vo vzťahu k parcele XXXX zapísanej vo vložke XXX G. XXX poukazoval na zápis pod B32 v prospech J. Š., ktorý však nehnuteľnosti nadobudol od X. v roku 1901. Poukazoval tiež na to, že pri Františkovi Ballestrémovi je uvedený rok nadobudnutia 1908, pričom zomrel v roku 1910, preto nemohol niečo vymeniť už v roku 1870, teda skôr, než mu svedčil zápis v pozemkovej knihe. Žalovaný 1/ potvrdil zámenu medzi J. Š. a grófom Ballestrémom v roku 1913 ohľadom parcel XXXX/A G. XXXX/XXXX, keď gróf Ballestrém od J. Š. získal parcelu XXXX/A a J. Š. získal parcelu XXXX/XXXX. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu poukázal na už zrušenú vložku XXX a vložku č. X, v ktorej je uvedený údaj z roku 1913 týkajúci sa toho, že gróf Ballestrém odčlenil niektoré časti parcel, medzi inými aj parcelu XXXX, z nej odčlenil pod číslom XX do vložky XXX časť pre J. Š.. Vychádzajúc z vložky XXX, v ktorej sa nachádza parcela XXXX/A s vlastníctvom v prospech J. Š., podľa zápisu v uvedenej vložke túto parcelu J. Š. dal grófovi Ballestrémovi. To bola tá zámena. Inú zámenu žalobcovia nepreukázali, nepreukázali zámenu predmetných sporných nehnuteľností.

3. V uvedenom spore súd rozhodol prvýkrát rozsudkom č. konania 12C/119/2003-274 zo dňa 22.2.2010, ktorým žalobu žalobcov zamietol, vychádzajúc zo znaleckého posudku vypracovaného Z. G. U., v rámci ktorého znalkyňa konštatovala, že ako vlastník bol zapísaný k sporným parcelám ZelP. - M.-S. F. Ú. Y. T. U., od roku 1937, následne S. Y. N. U. U. a následne došlo k prechodu na R. Š. W., ktorý previedol nehnuteľnosti najskôr na pôvodného žalovaného spoločnosť G. a neskôr na firmu Y. N., Y.N.K.. V závere súd poukázal na to, že žalobcovia nepreukázali nadobúdaci titul k sporným nehnuteľnostiam, konkrétne tvrdené vydržanie ich právnou predchodkyňou. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, rozhodol uznesením č. konania 10Co/230/2010-291 zo dňa 29.7.2011, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie so záverom, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a dôkazy, ktoré vykonal, nevyhodnotil. Zároveň vec nesprávne právne posúdil, pričom odôvodnenie vyhodnotil zároveň za nepreskúmateľné, pretože stranám sporu nedáva odpoveď na skutkovo i právne významné otázky.

4. Žalobcovia na pojednávaní dňa 21.3.2018, po zmene zákonného sudcu, reagujúc na predbežné právne posúdenie, uviedli, že žalobu odvodzujú od zámény so Strečnianskym panstvom v roku 1872, kedy zamieňali za les J., X., S.. Ich právny predchodca J. Š. zamieňal podiely. Išlo o nehnuteľnosti v stave „E“ XXX, XXXX, XXXX, XXXXX. V rámci zámény však J. Š. dostal reálne vyčlenené nehnuteľnosti, ktoré predstavujú žalované parcely. O zámene sa vie historicky, aj Lesy SR sa k tomu vyjadrovali. Osvedčenie z roku 1937 svedčí tvrdenej výmene, nakoľko preukazuje výmenu susediacich pozemkov. Právna zástupkyňa žalobcov nevedela časovo ohraničiť, kedy presne J. Š. sporné nehnuteľnosti daroval J. U., tá následne v roku 1933 darovala svojej dcére Š. X., ktorá ich užívala až do svojej smrti. Vydržacia doba u nej uplynula v roku 1961, podľa Stredného občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne v rade 1/, že jej mala matka v roku 1960 sporné nehnuteľnosti darovať, sa vyjadriť nevedela. Žalobcom svedčí zápis v KN vo vzťahu k nehnuteľnostiam v časti J. G. X., a to v stave E XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, na tieto si však nároky nerobia. Právna zástupkyňa žalobcov poukazovala na list Lesov SR, z ktorého vyplýva, že v roku 1872 bola zamenená celá lokalita R.. Touto listinou preukazujú svoje tvrdenia. Žalované nehnuteľnosti pôvodne predstavovali parcely v stave EN č. XXXX, XXXX G. XXXX. Vychádzajúc z prílohy 16 znaleckého posudku lokalita R. sa nachádza od parcely XXXX G. R. XXXX. V roku 1904 podľa Uhorského práva nadobudli právní predchodcovia žalobcov vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, preto sa nemohol na ne vzťahovať Záborový zákon, ktorý v tom čase ešte účinný nebol. Sporné nehnuteľnosti mal nadobudnúť J. Š. preto v roku 1904.

5. Žalovaný po predbežnom právnom posúdení uviedol, že J. Š. zamenil s uvedeným grófom časť pozemkov z pôvodnej XXXX/XXXX a od grófa získal pozemky odčlenené z vložiek XXX G. XXX. Urobil tak kvalifikovaným spôsobom. Bol urobený aj geometrický plán a bol vykonaný aj zápis do pozemkovej knihy. Preto pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie žalobcov ohľadne zámény v rokoch 1908 - 1915, postupovalo by sa rovnako. Žiadna zmienka o takejto zámene však neexistuje. Predmet sporu sa týka vložky č. X. Z nej sa postupne odčleňovalo. Tá sa lomila aj na parcelu XXXX/XXXX. Pán Ballestrém, ktorý bol poslancom snemu, zomrel v roku 1915, jeho majetok prešiel na jeho synov. V roku 1921 im štát pozemky podľa Záborového zákona zobral, čo je aj vyznačené v pozemkovej knihe. Následne bola vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam zapísaná spoločnosť M. ako vlastník, s ktorým štát spísal dohodu. Následne tieto nehnuteľnosti prešli na štát, ktorý časť pozemkov odčlenil, toho sa týkajú

knihovné žiadosti. Netýkajú sa však predmetu tohto sporu. Od roku 1921 existoval zákaz scudzovať pozemky bez súhlasu štátu. To považuje žalovaný 1/ za prekážku vydržania práva.

6. V priebehu sporu žalobca v rade 2/ zomrel, pričom niektorí z jeho právnych nástupcov na jeho žalobe nezotrvali (pôvodne označení žalobcovia 2a/ a 2c/), v dôsledku čoho boli stranou žalobcov označení na strane žalovaného, o čom súd rozhodol procesne uznesením č. konania 12C/119/2003-632 zo dňa 24.7.2018. Ide o žalovanú 2/ J. X. a žalovaného 3/ Z.. T. X.Á., O.. Žalovaný 3/ uviedol, že v rodine sa spomínala záměna z minulosti, či už jeho otec alebo dedko o tom hovorili. Potvrdil užívací stav, teda, že v minulosti užívala sporné nehnuteľnosti stará matka Š. X., N.. U.Á., ktorá tam kosila, pásala kravy a podobne. Žalobkyňa 2e/ J. M. sa k predmetu sporu vyjadriť nevedela (čl. 607, 630), nevyjadrila sa však, že na žalobe netrvá, súd s ňou preto ďalej konal na strane žalobcu.

7. S poukazom na závery odvolacieho súdu, ktorými sa súd prvej inštancie cítil byť viazaný, súd vykonal riadne dokazovanie, ktoré doplnil aj o dôkaz výsluchom ďalších svedkov a oboznámením ďalších listín produkovaných stranami, najmä stranou žalobcu. Z vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav a urobil nasledovné právne závery.

8. Svedok Z.. Š. Y. uviedol, že od roku 1963 do roku 1995 pôsobil v rôznych funkciách na Štátnych lesoch, lesný závod Čadca. Boli mu známe nehnuteľnosti, ktoré spravovali Štátne lesy. Robili tak na základe lesných hospodárskych plánov. Vyjadril sa, že oblasť tzv. R. pozná, pretože k tejto veci sa už vyjadroval na pojednávaní vedenom v inom konaní. Vychádzajúc z prílohy 17 znaleckého posudku Z.. U., s ktorou sa oboznámil, uviedol, že ide o parcely, ktoré Štátne lesy neevidovali a neužívali, pretože neužívali poľnohospodársku pôdu, spravovali len pôdu lesnú. Nemal k dispozícii žiadne doklady, ktoré by evidovali vlastníctvo alebo užívanie Štátnych lesov. Vychádzal len z historického prieskumu, ktorý mal len účel historický, bez akýchkoľvek evidenčných, či užívacích zmien, práv, pretože historický prieskum bol síce súčasťou lesného hospodárskeho plánu, ale nie je hodnoverný vlastnícky a nie je ani evidenčných dokladom.

9. Svedkyňa J. M. v spore uviedla, že sporné nehnuteľnosti patrili jej prababke. Svedkyňa pozná lokalitu R.. Od detstva tam bývala, resp. tam chodievala. Má vedomosť o tom, že žalobcovia a ich právni predchodcovia sporné pozemky užívali. Vie aj o Š. X. G. K. J. X. (žalobkyni 1/). Svedkyňa sama týmto osobám pomáhala, napríklad ohňať zemiaky, či sušiť seno. V tejto lokalite užívali pozemky viaceré rodiny, napríklad M., E., X., S. G. U.. Štátne lesy tieto nehnuteľnosti v uvedenej lokalite nikdy nevlastnili ani neužívali. Vo vzťahu k nadobúdacím titulom uviedla, že J. Š. prenechal nehnuteľnosti svojej dcére J. Š. a ďalej to prešlo dedením na Š. X..

10. Svedok Š. U. sa rovnako vyjadril, že pozná lokalitu R., nakoľko v nej mal nehnuteľnosti aj jeho strýko, ktorému pomáhal. Pozemky v lokalite R. sa riadne užívali, orali, obhospodarovali, kosili, odvádzali sa z nich dane, poplatky. Pozemky tam mali M., S., X., od ktorých podiel kúpila aj rodina svedka, teda rodina U.. Ďalej iný X., ešte predtým E. G. U.. Uviedol, že jeho právni predchodcovia zamenili pozemky, ktoré mali v inej lokalite, a to s grófom Popperom. Ide však o iné, než sporné pozemky. Nevedel sa vyjadriť, či strany tohto sporu alebo iné osoby vymieňali nejaké iné pozemky v lokalite R.. Nemal vedomosť o tom, že by v tejto lokalite užívali pozemky Štátne lesy, a to od roku 1950, od ktorého evidoval ako 7-ročný stav sporných nehnuteľností.

11. Svedok Z.. Š. Y., vedúci Lesnej správy K.a, odštepny závod Č., Lesy SR uviedol, že sporné nehnuteľnosti predstavujúce trvalé trávne porasty nikdy lesy neužívali. Neboli nikdy vedené ako majetok lesov či lesného závodu. Medzi pozemkami, o ktoré v konaní ide a štátnymi pozemkami, sú ešte neodovzdané súkromné lesy. Tieto súkromné lesy sú vyťažené. Sporná lokalita priamo nesúvisí s majetkom, ktorý spravujú Štátne lesy. Uviedol, že len z počutia môže povedať, že kolegovia, ktorí už nežijú, v minulosti spomínali nejakú záměnu, záměnu medzi Štátnymi lesmi a súkromníkmi.

12. Svedok N. S., sused žalobcov v rade 1/ a 2/, uviedol, že sporné parcely odmalička vlastnila rodina X., v súčasnosti žalobkyňa v rade 1/. Žalobcovia vlastníctvo nadobudli po J. U., N.. X.. Mali ho nadobudnúť tak, že mala byť nejaká záměna asi v roku 1860 s nejakým zemepánom zo Strečna, bolo to za pozemky, ktoré sú niekde na J., Q. S. a oni dostali tieto R.. Pán gróf alebo zemepán dostal horu, ktorú dostali právni predchodcovia žalobcov. Tú zrezal, a preto tam zostali pne, preto sa to takto volá. Parcelu od detstva užívala žalobkyňa v rade 1/. V susedstve neužívali lesy, užívali to súkromníci, E., X., U., J..

Tiež uviedol, že má v blízkosti svoj pozemok. Jeho rodina k nemu vlastníctvo nadobudla zámenou od zemepána asi v roku 1860.

13. Svedok Š. J., vzdialenejší sused žalobcov v rade 1/ a 2/, uviedol, že on zdedil svoj pozemok po matke, ktorá ho tiež zdedila. Starý otec hovoril, že to mali vymeniť za nejakú S.. Po matke svedok dedil v inom zárukku. Vie od dedka, že to mali zameniť s nejakým grófom. Len z počutia svedok vie, že pozemky, ktoré sa na S. zamieňali, boli niekde okolo J..

14. Z výsluchu svedkov vykonaného po rozhodnutí odvolacieho súdu mal súd zistené nasledovné skutočnosti:

15. Z výsluchu svedkyne J. Y., susedy žalobkyne v rade 1/, mal súd zistené, že žalobcovia na spornom pozemku v lokalite R. robili, užívali a obhospodarovali, a to ešte rodičia žalobkyne. Svedkyňa si to pamätá ako dieťa. V lokalite užívali aj E., S., U., susedia z okolia. Spory neboli, teda nepamätá si, že by boli.

16. Svedkyňa G. R., bývalá suseda žalobkyne v rade 1/, uviedla, že sporné parcely užívali rodičia žalobkyne v rade 1/ a potom ona sama. O žiadnych sporoch nepočula. K nadobúdaciemu titulu sa vyjadriť nevedela, iba k užívaciemu stavu.

17. Svedok T. X., sused žalobkyne v rade 1/, uviedol, že vždy to užívali majitelia pozemkov, ako X., U., S., U.. Starali sa, obrábali, sadili, ku koncu len kosili. Každý na svojom pozemku. Keď sa táto vec prevalila, aj sa tomu divili, že to bolo zamenené so Strečnianskym panstvom. Rozprávali sa o tom, ako nehnuteľnosť nadobudli, že to nie je prakticky ich, lebo prišlo k dajakej zámene. Dovtedy si nik nároky nerobil. K vlastníckemu právu k sporným pozemkom sa vyjadriť nevedel.

18. Pri svojom rozhodovaní súd ďalej vychádzal najmä z nasledovných listinných dôkazov.

19. Zo zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam zo dňa 1.4.2003 čl. 42 vyplýva, že Slovenský pozemkový fond ako prevodca previedol na R.. Š. W. ako nadobúdateľa okrem iného i sporné nehnuteľnosti evidované v tom čase na LV č. XXXX, kat. úz. K., okrem ďalších iných nehnuteľností. Z článku 2 vyplýva, že za veci, ktoré nemožno vydať, si oprávnená osoba na Slovenskom pozemkovom fonde Žilina uplatnila nárok na poskytnutie náhrady formou prevodu náhradných nehnuteľností. Nadobúdateľ v článku 5 prehlásil, že reštitučnú náhradu vo výške 148.724,- Sk prijíma do vlastníctva. Lokalizácia náhradných pozemkov bola určená po vzájomnej dohody medzi SPF a nadobúdateľom (článok 6 zmluvy).

20. Z rozhodnutia Správy katastra Čadca zo dňa 23.4.2003 čl. 42 vyplýva, že Správa katastra Čadca svojim rozhodnutím V 876/2003 povolila vklad vlastníckeho práva v prospech nadobúdateľa R.. Š. W. i vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX.

21. Z kúpnej zmluvy zo dňa 6.5.2003 čl. 22 vyplýva, že R.. Š. W., v postavení predávajúceho, previedol na spoločnosť G., Y..N..K., v postavení kupujúceho, okrem iného i sporné nehnuteľnosti za odplatu. Z výpisu z katastra nehnuteľnosti č. XXXX k 24.4.2003 vyplýva, že k nehnuteľnostiam v stave C č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX popri iných nehnuteľnostiach bol evidovaný ako výlučný vlastník Š. W..

22. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX ku dňu 27.7.2004 čl. 28 vyplýva, že vlastníctvo k uvedeným parcelám bolo vedené v prospech spoločnosti G., Y..N..K.. v 1/1-ine.

23. Z listu Lesov Slovenskej republiky, š.p. zo dňa 15.4.2005 čl. 43 vyplýva, že Lesy SR, š.p., odštepny závod Čadca nevymenili žiadne pozemky za PKN parcely XXXX, XXXX, XXXX, kat. úz. K.. Uvedené parcely spolu s parcelou XXXX ležia na pozemnoknižnej parcele registra E pod č. XXXX/X, ktorá patrí Lesom SR. Táto identifikácia je výsledkom zjednodušeného registra pôvodného stavu, ktorý je schválený katastrálnym úradom, Správou katastra Čadca.

24. Zo znaleckého posudku Z. G. U. č. 10/2007, ktorý vyhotovila znalkyňa ustanovená súdom, uznesením č. konania 12C/119/2003-66 zo dňa 7.2.2006, ktorej úlohou bolo identifikovať sporné parcely v stave C XXXX, XXXX, XXXX, XXXX v kat. úz. K. na stav pozemnoknižný, za súčasného uvedenia súčasťou akých parciel EN či EKN boli uvedené parcely a zároveň zistenia pozemnoknižnej parcely a

vo vzťahu k nej i pozemnoknižnej vložky, vykonania lustrácie vlastníctva v danej vložke, vrátane zistenia všetkých užívacích vzťahov k parcelám, ktoré sú predmetom sporu, vrátane identifikácie parcely PKN XXXX, XXXX, XXXX G. XXXX, kat. úz. K. na stav KN, a to konkrétne zo záverov znaleckého posudku čl. 79 vyplýva, že parcele CKN č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX sú totožné s časťou parcely EKN č. XXXX/X, predtým PKN č. XXXX/X/XXXX, ktorá je evidovaná vo vložke č. X na vlastníka M., M.-S. G. F. Ú.. Y.. T. U.. Sporné parcely boli vedené od založenia evidencie pôdy v roku 1958 do roku 2003 na evidenčnom liste č. XXX na užívateľa H. X. G. Ž. Š.. Parcele EN č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX sú zidentifikované na priložených grafických identifikáciách. Z obsahu znaleckého posudku vyplýva, že užívacie vzťahy k parcelám boli vedené v katastrálnom území K. až od roku 1958. Vo vzťahu k parcele XXXXa G. XXXX znalkyňa uviedla, že tieto parcely sú totožné s časťami parciel, ktorých užívateľom sú Lesy Slovenskej republiky. Parcely XXXX G. XXXX sú totožné s časťami parciel, ktoré nie všetky sú zapísané na liste vlastníctva. Sú v užívaní N. D. T. N. a v užívaní Lesov SR, teda niektoré z nich užívajú lesy, niektoré D.. Pôvodná pozemnoknižná parcela č. XXXX bola zapísaná vo vložke X. V roku 1913 bola prečíslovaná na parcelu XXXX/X/XXXX a bola ponechaná vo vložke X. Pôvodný vlastnícky vzťah k sporným parcelám bol vedený v pozemkovej knihe vo vložke X na vlastníka M. od roku 1937. V roku 1999 bola vyhlásená v kat. úz. K. platnosť ZRPS a pozemnoknižná parcela XXXX/X/XXXX bola zapísaná na LV č. XXXX na vlastníka SR - Lesy Slovenskej republiky, Banská Bystrica ako parcela KNE č. XXXX/X. V roku 2003 bola vyhotovená identifikácia sporných parciel ako časť parcely KNE č. XXXX/X. Tieto parcely v stave C boli zapísané na LV č. XXXX na Slovenský pozemkový fond na základe žiadosti o zápis zo dňa 21.1.2003. Táto listina sa však v zbierke listín na správe katastra nenachádza. Zmluvou č. V 876/2003 o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam z 1.4.2003 boli sporné parcely pridelené ako reštitučná náhrada R.. Š. W. a zapísané naňho na LV č. XXXX v celosti. Následne tento odpredal kúpnu zmluvou č. V 1032/2003 sporné parcely spoločnosti G., Y..N..K., Č. a parcely boli zapísané na LV č. XXXX opäť na spoločnosť G., Y..N..K.. v celosti. Následne spoločnosť G., Y..N..K.. odpredala sporné parcely spoločnosti Y. N., Y..N..K.. Parcele boli zapísané na LV č. XXXX na uvedeného vlastníka v celosti. Z pozemnoknižných vložiek tvoriacich prílohy k znaleckému posudku č. 2 a nasledujúce mal súd zistené aj nasledovné skutočnosti: z vložky č. X kat. úz. K. pod B12 vyplýva, že parcela označená XXXX/XXXX bola evidovaná ako les.

25. Z evidenčného listu č. XXX čl. 167 vyplýva, že vo vzťahu k sporným parcelám XXXX, XXXX, XXXX G. XXXX bol evidovaný ako užívateľ X. Š. s manželkou Š., súpisné číslo XXX. Dátum evidenčného listu je uvedený 4.9.1992.

26. Z výpisu z evidenčného listu č. XXXX s dátumom vyhotovenia 18.9.2002 čl. 167 vyplýva, že držiteľom sporných nehnuteľností, popri iných nehnuteľnostiach, je žalobkyňa v rade 1/ J. X..

27. Z listu Severoslovenských štátnych lesov, Lesného závodu Čadca zo dňa 4.2.1983 na čl. 247 spisu, ktorý bol adresovaný H. E., vyplýva, že adresátovi H. E. bolo oznámené, že pozemok parcelné číslo EN XXXX, kat. úz. K.Š., odosielateľ listu neužíva. Pozemok je v užívaní občianky H. E.. Pri sceľovaní lesov ešte v roku 1872 došlo k výmene uvedeného pozemku za lesnú pôdu, avšak nebola prevedená zmena vlastníka v pozemkovej knihe.

28. Z odpovede Správy katastra Čadca zo dňa 26.4.2012 čl. 319 vyplýva, že komasačný elaborát Kysúc, K., pozemková kniha z rokov 1876 - 1882 i s grafickou časťou, kde je zapísané, ako sa sceľovali i zamieňali parcely s grófstvom a obyvateľmi v častiach obce K., sa v archíve Správy katastra Čadca nenachádza.

29. Z knihovnej žiadosti Ministerstva zemedelstvá - poľnohospodárstva zo dňa 30.3.1937, týkajúcej sa úkonov pozemnoknižných protokolov č. X G. XXX pozemkovej knihy, kat. úz. K., na čl. 387 vyplýva, že ministerstvo poľnohospodárstva navrhlo Okresnému súdu v Čadci, aby uznesením určilo, že právnym nástupcom G. Y. R. M.Z. D. T. Č. a skutočným držiteľom parciel v knihovnej žiadosti uvedených je naďalej Československý štát. V zmysle navrhovaného uznesenia mali byť vykonané nasledovné zápisy: del'ba parciel vo vložke X, v rámci nej del'ba parcely č. XXXX/XXXX/X na XXXX/XXXX/X, XXXX/XXXX/XX - XXXX/XXXX/XX s tým, že z parciel rozčlenených podľa knihovnej žiadosti zostane v pozemnoknižnom protokole č. X pozemkovej knihy, zapísaná okrem iných aj parcela XXXX/XXXX/X na doterajšieho vlastníka.

30. Z listov vlastníctva č. XXXX G. XXXX, doručených Správou katastra Čadca čl. 423, viažucich sa k parcelám EKN č. XXXX G. XXXX, vyplýva zápis vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam v prospech žalobcov.

31. Z rodného listu čl. 451 vyplýva, že J. Š. sa dňa XX.XX.XXXX narodila rodičom - otcovi J. Y. G. J. J.N. Y. (ide o listinu preukazujúcu právne nástupníctvo z J. Š. Q. J. U., N.. Š.).

32. Z výťahu zo zápisnice pozostalostného pojednávania D 203/1934 čl. 452 vyplýva, že po poručiťke J. U., N.. Š. dedili jej deti W., H., X., Š., G. G. H.. V zmysle dedičskej dohody však dedičstvo po nej nadobudli Š. X., N.. U. v 1/3-ine a G. U. G. H. U. po 1/3-ine. Predmetom dedenia neboli sporné nehnuteľnosti. Šlo o nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižných hárkoch Obce K. pod č. XXX, XXX, XXX, XXX, XXX (P. XXXX), XXX (P. XXXX, XXXX), XXX (P. XXXX), XXX. Nehnuteľnosť zapísaná vo vložke XXX ako EKN XXXX prededená nebola. Z výpisu z pozemnoknižnej vložky č. XXX čl. 104 rub, ktorá je prílohou znaleckého posudku vyplýva, že pod B 33 bol zapísaný ako vlastník Y. J. v roku 1901. Rovnako mu svedčil zápis vo vložke č. XXX pod B 32, rovnako z roku 1901.

33. Z výpisu z LV č. XXXX, kat. úz. K.G., vyplýva, že vlastnícke právo k sporným parcelám je zapísané v celku, teda v 1/1-ine, v prospech žalovaného 1/.

34. Zo stanoviska Lesov Slovenskej republiky, š.p., Odštepny závod Čadca zo dňa 3.5.2018 čl. 609 vyplýva, že sporné parcely sú podľa registra KNC vedené ako druh pozemku trvalý trávny porast a parcela XXXX ako ostatné plochy. Vzhľadom k uvedenému predmetné parcely nie sú a ani neboli v správe a užívaní Lesov SR, š.p.

35. Z výpisu z vložky XXX, kat. úz. K.G., čl. 240 svedčí v časti A zápis aj J. Š., ženatému s J., N.. Y., a to v 3-inách, pri ktorom je uvedené B6. Pod B6 v uvedenej vložke svedčil zápis grófovi Ballestrémovi Bálintovi, ktorý bol vyčiarknutý. Pri zápise je uvedený dátum 25.2.1913.

36. Podľa výpisu z vložky XXX, kat. úz. K.Š., čl. 238 svedčil zápis pod B1 J. Š.. Rovnako údaj týkajúci sa vlastníctva bol prečiarknutý, pričom pri uvedenom zápise je uvedený rovnako dátum 25.2.1913.

37. Z osvedčenia zo dňa 3.3.1937 mal súd zistené, že Š. U. G. J. S. odpredali Z. X. ako kupiteľovi „tú našu ornú zem, ktorú na základe čaru tunajšieho panstva sme po konci T. M. na M číslo XXXX parcele obdržali a ktorú pod menom „N. M. R.“ vo výmere asi 2 merice ornej pôdy užívame, za kúpnu cenu 2.350,- Kč, ktorá už bola vyplatená. Osvedčujeme, že hore menovaný kupiteľ je oprávnený do úžitku tu odkúpenej nehnuteľnosti ihneď vstúpiť, že môže práv vlastníctva na celom tu odkúpenom nehnuteľnom majetku aj na svojom pozemnoknižne nechať vteliť“.

38. Z pripojeného spisu D 851/93, zo zápisnice o predbežnom vyšetrení zo dňa 24.8.1993 čl. 7, mal súd zistené, že právnymi nástupcami poručiťky Š. X. sú J. X., G. X., R. Q. Š. X. H. X., Š. F., J. X. G. G. X.. Zo zápisnice tiež vyplýva, že poľnohospodársku pôdu a les v kat. úz. K. Š. X. dedila po matke J. U., N.. Š., M. XX.X.XXXX vo vložke XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, a to v 1/3-ine. Z uznesenia č. konania D 851/93-97 zo dňa 27.4.1995 vyplýva, že súd schválil dohodu dedičov o vyporiadaní dedičstva po poručiťke Š. X., N.. U., v zmysle ktorej preberateľmi dedičstva pozostávajúceho z poľnohospodárskej a lesnej pôdy o výmere 2 hektáre v kat. úz. K.Č. vedenej v pozemkovej knižke vo vložke XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX je dcéra J. X., N.. X. v 4/12 - inách, G. X. v 4/12 - inách, vnuci H. X. v 1/12 - ine, Š. F. v 1/12 - ine, J. X. v 1/12 - ine a G. X. v 1/12 - ine.

39. Z pripojeného spisu 13C/179/2005, najmä z rozsudkov súdov oboch inštancií, a to rozsudku súdu prvej inštancie Okresného súdu Čadca č. konania 13C 179/2005-156 zo dňa 26.11.2009, v spojení s rozsudkom súdu druhej inštancie Krajského súdu v Žiline č. konania 5Co 143/2010-176 zo dňa 2.6.2011, mal súd zistené nasledovné skutočnosti: Predmetom sporu bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. K., miestne označeným ako R., na tom skutkovom základe, že v roku 1872 bola uzatvorená medzi vlastníkmi parcely PKN XXXX označovanej ako lúka S. a vtedajším Strečnianskym panstvom, ktorému patrila parcela PKN č. XXXX/XXXX/X označovaná ako roľa R., zámenná zmluva, ktorá však nebola do pozemkovej knihy zapísaná. Súd vychádzal pri rozhodovaní aj z listinného dôkazu - listu zo dňa 4.2.1983, ktorým Severoslovenské štátne lesy, Lesný závod Č. oznámili, že pozemok parcelné číslo EN XXXX v kat. úz. K. Lesný závod Č. neužíva. Predmetný

pozemok je v užívaní H. E.. Pri sceľovaní lesov ešte v roku 1872 došlo k výmene tohto pozemku za lesnú pôdu, avšak nebola prevedená zmena vlastníka v pozemkovej knihe. Súd konštatuje, že uvedená listina je i súčasťou tohto spisu. Súd vo veci 13C 179/2005 aplikujúci aj ustanovenia Záborového zákona č. 215/1919 Sb. žalobe v celom rozsahu vyhovel, majúci zámenu, od ktorej žalobcovia svoje vlastnícke právo preukazovali, za preukázanú. Šlo však o zámenu parciel nachádzajúcich sa v časti R. za horu miestnej časti označenej ako S.. Súd druhej inštancie rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

40. Zo spisu 10C/199/2005, konkrétne z rozsudku súdu prvej inštancie č. konania 10C 199/2005-330 zo dňa 8.12.2011, v spojení s rozsudkom súdu druhej inštancie č. konania 9Co 113/2012-352 zo dňa 11.10.2012, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, mal súd zistené, že žalobcovia sa domáhali vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z rovnakých skutkových dôvodov, odkazujúc na právnu skutočnosť spočívajúcu v zámene parciel, ku ktorej malo dôjsť v roku 1872. Súd prvej inštancie sa však meritom veci nezaoberal, žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia nesprávne vymedzili petit požadovaného rozhodnutia, v zmysle ktorého mal súd určiť, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich nebohom právnom predchodcovi, zatiaľ čo v zmysle záverov už pôvodného zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu mali žalovať, že poručiteľ bol vlastníkom sporných nehnuteľností ku dňu svojej smrti. Súd prvej inštancie teda žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu ako nedôvodnú zamietol. Odvolací súd jeho rozsudok potvrdil.

41. Z rozsudku súdu prvej inštancie Okresného súdu Čadca vyhláseného vo veci 13C 63/2003 dňa 25.4.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline 9Co 261/2016 zo dňa 23.8.2016, mal súd zistené, že žalobcovia sa v spore 13C 63/2003 dožadovali určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich právnom predchodcovi H. E.. Dôvodili, že právni predchodcovia vlastnili roľu S., ktorú vymenili za roľu R.. Keď prebiehal v obci ROEP, dozvedeli sa, že to má iný vlastníka. K zámene malo dôjsť v roku 1872, keď mala byť zamenená časť PKN parcely XXXX/X/XXXX ako súčasť lokality nazývanej R. za lúku S., a to medzi grófom Leopoldom Popperom a vlastníkami lúky S., ktorá je zapísaná v PKN vložke ako parcela XXXX. Rovnako dôvodili listom Severoslovenských štátnych lesov zo dňa 4.2.1983, z ktorého vyplýva zámena parcely EN XXXX. Dôvodili aj osvedčením z 3.3.1937, ktoré preukazuje, že roľu R. získali súkromní vlastníci na základe čara s panstvom. V spore 13C/63/2003 súd konštatoval vo svojich právnych záveroch, že žalobcovia nepreukázali zámenu role S. za roľu R., nevedeli uviesť ani mená svojich právnych predchodcov, ktorí sa mali zámeny zúčastniť, ani meno grófa, či rok, v ktorom k zámene malo dôjsť, ani to, či boli zamenené pasienky alebo lesy. Dôvodili, že parcelu CKN XXXX, ktorá je súčasťou veľkého celku parciel s pomenovaním roľa R., získali na základe reálnej delby v roku 1940. Bližšie sa však k zámene v roku 1872 vyjadriť vôbec nevedeli. Až v priebehu konania sa dozvedeli o zámene pozemkov - parcely EN XXXX v roku 1872. Poukazovali na zámenu pozemkov s grófom Leopoldom Popperom, neskôr udávali už len Strečnianske panstvo. Zároveň súd konštatoval, že zámena za lesnú pôdu je veľmi všeobecný, neurčitý pojem. Nijakým spôsobom súd nemohol dospieť k záveru, že šlo práve o S.. Vo vzťahu k zámene svedok Y. uviedol, že sa o týchto skutočnostiach dozvedel z historického prieskumu. Výpovede svedkov Š. U. G. Š. J. súd nepovažoval za vierohodné, ale za zaujaté, nakoľko v iných konaniach syn Š. U. vystupuje ako žalobca, ktorý má vlastníť susednú parcelu a matka Š. J. H. J. mala zdediť časť nehnuteľnosti na základe Čd 1060/40, následne po nej dedila Š. J., ktorá sporný pozemok dala do užívania svojmu bratovi, práve svedkovi Š. J.. Súd sa stotožnil s tvrdením právneho zástupcu žalovaného (v danom spore v postavení žalovaného 1/), že je úplne nelogické, aby si gróf zámenu tak rozsiahlych pozemkov nedal vyznačiť v pozemkovej knihe. Súd vo veci 13C/63/2003 žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, nepreukázali zámennú zmluvu z roku 1872. Ich tvrdenia boli neurčité, rozporuplné, nepreskúmateľné a nepreukázané. Nakoľko súd nemal preukázaný právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, neskúmal ďalšie predpoklady nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Odvolací súd skonštatoval správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, vrátane konštatovania, že listinný dôkaz - list Severoslovenských štátnych lesov zo 4.2.1983 je len nepriamym dôkazom a nemožno ponechať bez povšimnutia skutočnosť, že bol vyhotovený po uplynutí 100 rokov od údajnej zámenej zmluvy.

42. Súd v tomto spore vykonal aj obhliadku miesta samého dňa 20.9.2005 čl. 52, na ktorej žalobkyňa v rade 1/ uvádzala, že v dedičskom konaní si tieto nehnuteľnosti neuplatnili z dôvodu, že jedna parcela mala aj 30 spoluvlastníkov, pričom žalobkyňa v rade 1/ myslela, že ten záhon je tvoj, ten tvoj, ten tvoj, že sa jej nikto nebude do toho miešať. Stále sa záhony vymieňali, ten pustil tam, ten pustil tam. Zároveň však uviedla, že bola v tom, že to je prevedené v dedičskom konaní. V priebehu obhliadky bolo do zápisnice zaznamenané, že nehnuteľnosti, ktoré boli obhliadané, neboli oplotené, okolo nich sa nachádzala väčšia

časť pozemkov, ktoré boli sčasti ako lúka a sčasti zarastené vysokou trávou, sčasti stromami. Žalobkyňa v rade 1/ tvrdila, že v minulosti tam bolo oplotenie, drevo postupne zhnilo.

43. Podľa § 137c CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 854 Občianskeho zákonníka pokiaľ ďalej nie je uvedené inak, spravujú sa ustanoveniami tohto zákona aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. aprílom 1964, vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. aprílom 1964 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 562 zákona č. 141/1950 Sb. ustanoveniami tohto zákona sa spravujú, pokiaľ nie je ďalej ustanovené inak, i právne pomery vzniknuté pred 1. januárom 1951; do tohto dňa sa tieto právne pomery spravujú skorším právom.

44. Súd poukazuje na to, že už v roku 1855 bol zavedený evidenčný systém vlastníckych zápisov pozemkových kníh. Zrušenie feudálnych práv aristokracie sa realizovalo na základe výkupu nehnuteľného majetku poddanými. Tento proces trval až do roku 1896. Keďže naďalej trval v tomto období silný maďarizačný prvok, najmä v úradných záležitostiach, evidencia vlastníckych práv sa zapisovala do pozemkových kníh v maďarskom jazyku približne až do roku 1920. V roku 1918, po skončení prvej svetovej vojny, vznikla Československá republika. Až do nástupu socialistického zriadenia v roku 1948 je z hľadiska evidencie vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam evidovanie práv k nehnuteľnostiam mimoriadne významné a prínosné pre spoločnosť. Zachované evidenčné zápisy v pozemnoknižných vložkách slúžia aj v súčasnosti k postupnej obnove evidencie pozemkov. K zásadnému zvratu v evidencii došlo po roku 1948, kedy boli prijaté právne predpisy, ktoré výrazne obmedzovali a potláčali súkromné vlastníctvo. V roku 1950 bol prijatý Občiansky zákonník, tzv. stredný, ktorým bol prelomený intabulačný princíp spočívajúci v tom, že vlastníctvo k pozemku sa nadobúdalo až zápisom do pozemkovej knihy. V súlade s príslušnými ustanoveniami Stredného občianskeho zákonníka k zmene vlastníctva dochádzalo už samotnou listinou spôsobilou na vznik, zmenu alebo zánik vlastníckeho práva. Uvedené skutočnosti mali vplyv na to, že evidencia vlastníckych vzťahov začala byť neúplná. V praxi to znamenalo, že často sa nezahrnuli všetky pozemky do konania o dedičstve, tiež sa prestali zapisovať dedičské rozhodnutia, prípadne iné verejné listiny do pozemkových kníh. V danom spore tvrdenia žalobcov ohľadne titulov smerovali k rokom 1872, 1915 a 1933, teda k obdobiu, v ktorom platil prísny intabulačný princíp, v zmysle ktorého sa vlastnícke vzťahy k pozemkom zapisovali do pozemkovej knihy.

45. Súd je v zmysle § 216 ods. 1 a 2 CSP viazaný žalobou, a to nielen predmetom sporu, ale aj skutkovým základom uplatneného nároku, teda rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami, preto vo vzťahu k predmetu sporu, ktorým ho žalobcovia učinili, boli povinní produkovať tvrdenia a dôkazy. Žalobou sa domáhali určenia, že nehnuteľnosti - parcely KN XXXX, X. XXXX, X. XXXX G. X. XXXX, vedené na LV č. XXXX, kat. úz. K., patria do dedičstva po poručiiteľke Š. X., N. U., ktorá zomrela dňa XX.X.XXXX. (V priebehu sporu mal súd znaleckým posudkom potvrdené, že sporné parcely boli časťou parcely EKN XXXX/X, ktorá bola zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, kat. úz. K.. Parcela EKN XXXX/X bola pôvodne pozemnoknižnou parcelou č. XXXX, ktorá bola zapísaná vo vložke č. X, kat. úz. K. a v roku 1913 prečíslovaná na parcelu XXXX/X/XXXX s tým, že vo vložke č. X zostala ponechaná). Právne nástupníctvo mal súd preukázané pripojeným dedičským spisom D 851/93 a vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi v rade 2/ G. X., ktorý zomrel v priebehu sporu, aj osvedčením o dedičstve vydaným vo veci 5D 205/2014. Pokiaľ žalovaný 1/ namietal splnenie tejto podmienky z dôvodu, že právni nástupcovia po pôvodnom žalobcovi 2/, resp. niektorí z ich (žalovaní 2/ a 3/, pôvodne označení ako žalobcovia 2a/ a 2c/) mali dedičstvo po ňom odmietnuť, z pripojeného spisu po zomrelom pôvodnom žalobcovi v rade 2/ i vzhľadom k vyjadreniam žalovaných v rade 2/ a 3/ učenom na pojednávaní, súd nemal zistené, že by tieto dedičstvo po právnom predchodcovi odmietli. Pokiaľ by tomu tak aj bolo, okruh potenciálnych dedičov by bol zachovaný aj naďalej a táto skutočnosť by bola len dôvodom na zamietnutie žaloby voči nim pre nedostatok vecnej legitímácie. Vzhľadom k uvedenému procesnú podmienku nerozlučného spoločenstva na strane žalobcov, i vzhľadom k charakteru predmetu sporu (kedy je potrebné, aby v spore vystupovali všetci potenciálni dedičia), súd považoval za splnenú. Ako druhou procesnou podmienkou sa súd zaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorú považoval

rovnako za danú s poukazom na to, že zápis k sporným nehnuteľnostiam ku dňu jeho rozhodovania svedčil v prospech iného subjektu (žalovaného 1/) a k zmene tohto zápisu môže dôjsť len na základe právoplatného rozhodnutia súdu.

46. Žalobcovia sa domáhali určenia, že sporné nehnuteľnosti (vyššie uvedené) patria do dedičstva po ich právnej predchodkyňi Š. X.X., N. U., ktorá vlastnícke právo k nim nadobudla ústnou darovacou zmluvou od matky J. U.Ň. a tá ústnym darovaním od svojho otca J. Š., ktorý ich získal zámenou okolo roku 1915, resp. v roku 1872 za svoje podiely v nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v časti J., a to od grófa Ballestréma, resp. Strečnianskeho panstva, od ktorého získal v časti R. už reálne vydelené nehnuteľnosti. Žalobcovia opakovane namietali vlastníctvo žalovaného 1/. Súd však už v predbežnom právnom posúdení oboznámil strany s tým, že žalobu považuje za pozitívnu určovaciu. Predmetom sporu nebola negatívna žaloba, teda žaloba o určenie, že žalovaný 1/ nie je vlastníkom sporných nehnuteľností. Keďže takéto určenie netvorilo predmet sporu, súd sa nezaoberal ako základným predmetom sporu dokazovaním, či žalovaný platným spôsobom nadobudol vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti. Takéto tvrdenia či dôkazy by mohol hodnotiť len okrajovo, v nadväznosti na základný predmet sporu (pozitívnu určovaciu žalobu). Bolo preto právnu povinnosťou žalobcov uniesť nielen dôkazné bremeno, ale i samotné bremeno tvrdenia na preukázanie vlastníckeho práva ich právnej predchodkyne Š. X., ktorá mala byť ku dňu svojej smrti vlastníčkou sporných nehnuteľností.

47. Vlastnícke právo svojho právneho predchodcu Š. X. odvodzovali žalobcovia teda od počiatočného titulu, ktorým mala byť zámena v roku 1872 (v priebehu sporu ustálili tento rok zámeny), ku ktorej malo dôjsť medzi právnym predchodcom žalobcov J. Š., starým otcom Š. X., a grófom Ballestrémom, resp. Strečnianskym panstvom. Bolo povinnosťou žalobcov existenciu tohto titulu preukázať a zároveň dostatočným spôsobom konkretizovať, s kým, kedy a za ktoré konkrétne parcely mali byť sporné nehnuteľnosti zamenené, keďže sporné pozemky mali byť už reálne vydelenými nehnuteľnosťami. Bolo nesporné, že J. Š. vlastnil nehnuteľnosti v časti J. (ktoré mal zameniť za R.), k tejto časti svedčí žalobcom vlastnícke právo, čo potvrdzuje aj evidenčná rovina (zápis na LV).

48. Žalobcovia v priebehu sporu zároveň tvrdili, že ich právní predchodcovia, vrátane žalobkyne v rade 1/, nehnuteľnosti dlhodobo nerušene užívali, preto dôvodili ako nadobúdacím titulom vlastníckeho práva i titulom vydržania u J. U. aj jej dcéry Š. X.. Žalobkyňa v rade 1/ dokonca v priebehu sporu tvrdila aj ústny dar zo strany svojej matky, ktorá jej mala sporné nehnuteľnosti darovať v roku 1960, v dôsledku čoho možno konštatovať, že vyvracala tvrdenia o existencii vlastníckeho práva jej predchodkyne Š.W. X. ku dňu jej smrti. K titulu ústnej darovacej zmluvy v roku 1960 však absentovali rozhodujúce skutkové tvrdenia aj dôkazy. Žalovaný 1/ tvrdil, že užívací stav nesporel, namietal však existenciu počiatočného titulu - zámeny v roku 1872, ktorej preukázanie má vplyv na posudzovanie ďalších právnych titulov u právnych nástupcov J. Š. (ústne darovanie na J. U. a následne ústne darovanie na Š. X.). Preto, aby sa súd mohol zaoberať splnením podmienok vydržania u každej z právnych predchodkýň žalobcov, musel sa zaoberať najskôr prvotným titulom - zámenou u J. Š..

49. Vo vzťahu k zámene, ako počiatočnému titulu, poukazovali žalobcovia najmä na list Severoslovenských štátnych lesov zo dňa 4.2.1983, čl. 247, ako na podstatný dôkaz svedčiaci zámenou celej časti R.. Z tejto listiny je však zrejmé, že potvrdzuje zámenu konkrétnej nehnuteľnosti označenej ako EN XXXX. Sporné nehnuteľnosti nie sú s touto parcelou totožné, a to ani sčasti. Pri konštatovaní uvedeného súd poukazuje aj na znalecký posudok, konkrétne na čl. 77 spisu, z ktorého vyplýva, že sporné nehnuteľnosti sú totožné s parcelou EKN XXXX/X. Tvrdenia, či dôkazy, ktoré by preukazovali opak, produkované neboli. Podľa názoru súdu z tohto listu nemožno automaticky vyvodit', že sa zámena týkala aj sporných parciel len preto, lebo boli susediacimi.

50. Žalobcovia ďalej dôvodili listinným dôkazom - Osvedčením zo dňa 3.3.1937, vo vzťahu ku ktorému súd konštatuje, že sa týka iných osôb, netýka sa právnych predchodcov žalobcov. Žalobcovia, hoci túto listinu predložili a v spore na ňu opakovane odkazovali, neprodukovali tvrdenia vo vzťahu k väzbe na osoby Š. U. G. J. S., Č. Z. X.. Rovnako neboli produkované tvrdenia či dôkazy k tomu, či sporné parcely predstavovali aspoň časť T. M.. Z osvedčenia zároveň nevyplýva, o aké panstvo malo ísť, s akým panstvom mala byť uvádzaná orná zem zamenená. Nebola preto súdu preukázaná relevancia tohto listinného dôkazu k predmetu sporu.

51. V danom prípade sa súd stotožnil s tvrdeniami právneho zástupcu žalovaného 1/, ktorými popieral tvrdenú zámenu sporných parciel. Vychádzajúc i z výpisov z pozemnoknižných vložiek XXX G. XXX, kat. úz. K.Š. mal súd za preukázané, že dňa 25.2.1913 bola podľa zápisu pod B12 v protokole č. X z parcely XXXX odpísaná novovytvorená parcela XXXX/XXXX do novovytvorenej vložky č. XXX a bol vpísaný aj vklad v prospech J. Š. a spol. Toho istého dňa bola podľa zápisu pod B6 protokolu č. XXX, kat. úz. K.G., k parcele XXXX/a vpísaný vklad v prospech U. U.. Ak J. Š. vykonal uvedený vklad, mohol podobne vykonať aj vklad na základe tvrdenej zámény a sporné nehnuteľnosti mohol podobným spôsobom odpísať aj z parcely XXXX/XXXX. Vychádzajúc zároveň zo znaleckého posudku Z.. G. U. je zrejmé, že vložky XXX, XXX, XXX G. XXX boli vytvorené po roku 1872. Ak by v čase vytvorenia týchto vložiek J. Š. bol zapísaný v pozemkovej knihe ako spoluvlastník uvedených pozemnoknižných parciel, nebol by dôvod, aby pri vytvorení uvedených vložiek do nich zapísaný nebol. Súd sa stotožnil aj s tým tvrdením žalovaného 1/, že pokiaľ bol J. Š. do vložiek XXX, XXX zapísaný v roku 1901, bol zrejme v tomto roku vlastníkom, pretože nemal dôvod byť zapísaný k parcelám, ktoré už v čase zápisu nevlastnil, pretože ich predtým vymenil. Vychádzajúc z pozemnoknižných vložiek zároveň možno konštatovať, že J. Š. patrilo v zmysle zápisu vlastnícke právo len k spoluvlastníckym podielom. Keďže parcely podľa zápisu v pozemkovej knihe predstavovali ucelené pozemnoknižné teleso predstavujúce urbársky majetok, nemohol J. Š. zameniť len časť uvedených nehnuteľností zodpovedajúcu jeho podielom. Súd sa stotožnil aj s tvrdením žalovaného, že je úplne nelogické, aby si gróf zámenu tak rozsiahlych pozemkov nedal vyznačiť v pozemkovej knihe, zvlášť, keď tak urobil vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným vo vložke XXX G. XXX. Tieto závery prijal súd aj v spore 13C/63/2003 (hoci vo vzťahu k zámene s iným grófom Popperom).

52. Žalobcovia dôvodili aj sporom 13C/179/2005, v ktorom súd žalobe žalobcov postavenej na obdobnom skutkovom stave vyhovel. Súd však poukazuje na to, že v tomto spore bola tvrdená zámena iných parciel, nachádzajúcich sa v iných častiach, a to parciel nachádzajúcich sa v lokalite R. za parcely označené ako lúka S., kde v spore 13C/179/2005 bolo možné použiť ako hodnoverný dôkaz oznámenie Severoslovenských štátnych lesov ohľadom zámény parcely pôvodne označenej EN XXXX, s ktorou boli sporné nehnuteľnosti, ktoré boli spornými v spore 13C 179/2005, totožné. To, že táto zámena bola tvrdená a preukazovaná v rovnakom roku (1872), nepreukazuje, že došlo i k zámene sporných nehnuteľností. Týmto rozsudkom sa súd v uvedenom spore preto necítil byť viazaný.

53. Súd v uvedenom spore hodnotil každý dôkaz (všetky dôkazy, ktoré boli vykonané v priebehu celého sporu - tak pred, ako aj po rozhodnutí odvolacieho súdu) jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti. Dospel k záveru, že žalobcovia neunesli nielen dôkazné bremeno, nepreukázali zámennú zmluvu z roku 1872 medzi právnym predchodcom J. Š. a či už grófom Ballestrémom alebo Strečnianskym panstvom. Možno sa stotožniť s tvrdením žalovaného 1/ aj v tom smere, že nebolo zrejmé, s ktorým konkrétnym grófom Ballestrémom malo k zámene dôjsť, keďže v pozemkovej knihe svedčil zápis viacerým, U., A., T., Q. U.. Súd poukazuje na to, že tvrdenia žalobcov boli neurčité a menené aj ohľadne roku nadobudnutia, keď najskôr dôvodili rokom 1915 (resp. „pred rokom 1915“) a následne rokom 1872. Pôvodne tvrdili zámenu celých parciel, neskôr len podielov v nich. Na pojednávaní dňa 21.3.2018, po zmene zákonného sudcu, reagujúc na predbežné právne posúdenie, uviedli, že žalobu odvodzujú od zámény so Strečnianskym panstvom v roku 1872, kedy zamieňali za les J., X., S.. Ich tvrdenia boli neurčité, rozporuplné, vychádzajúc aj z vyjadrenia žalobkyne v rade 1/, ktorá dokonca tvrdila nadobudnutie svojho výlučného vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam už v roku 1960 titulom ústneho darovania zo strany Š.Á. X., čím sama spochybnila základ uvedenej žaloby spočívajúci v existencii vlastníckeho práva v prospech jej právnej predchodkyne Š. X..

54. Žalobcovia ďalej dôvodili a svoje tvrdenia o vlastníckom práve svojej právnej predchodkyne preukazovali užívacím stavom, ktorý však nebol sporný. Žalobcami navrhnutý dôkaz vylúčením svedkov, ktorí sa mali vyjadriť k prvému titulu (zámene), nepreukázal tvrdenia žalobcov. Svedkovia vypovedali k užívaciemu stavu, ktorý však nebol sporný. K titulu nadobudnutia vlastníckeho práva predchodcami žalobcov sa vyjadriť nevedeli. Prevažná väčšina dôkazov navrhnutých stranou žalobcu sa týkala práve užívacieho stavu. Na užívacom stave však nemožno automaticky založiť vlastníctvo. Pokiaľ niektorí zo svedkov spomenuli zámenu, tak len ako niečo, o čom počuli, ale ani k nej jednoznačne nevedeli uviesť, o akú konkrétnu zámenu akých konkrétnych nehnuteľností šlo. Niektorí zo svedkov mali za to, že vlastníctvo sa, vychádzajúc i z užívacieho stavu, dedilo, resp. prechádzalo z právneho predchodcu na právneho nástupcu dedením. Svedok Z.. Y. sám uviedol, že vychádzal z historického prieskumu, jeho závery však nemožno použiť pre posúdenie právneho stavu, nakoľko nemali vplyv na vlastníctvo, či na užívací stav. Výpovede svedkov Š. U. G. Š. J. súd považoval za nevierohodné, zaujaté, nakoľko v inom

konaní syn Š. U. vystupuje ako žalobca, ktorý má vlastníť susednú parcelu a matka Š. J. H. J. mala zdediť časť nehnuteľností na základe Čd 1060/40, následne po nej dedila Š. J., ktorá sporný pozemok dala do užívania svojmu bratovi, práve svedkovi Š. J.. Na okraj však súd poukazuje na to, že svedok Š. U. sa vyjadroval k zámene pozemkov jeho právnymi predchodcami, avšak v inej lokalite a iným grófom - Popperom, nevedel sa vyjadriť, či strany tohto sporu alebo iné osoby vymieňali nejaké iné pozemky v lokalite R.. Svedok Z.. Š. Y. sa vyjadroval k zámene, ku ktorej malo dôjsť v minulosti, avšak medzi Lesmi SR a súkromnými vlastníkmi, o ktorej však vedel len z počutia. Svedok Š. J. sa vyjadroval len k zámene pozemkov v časti S.. Ostatní svedkovia sa k nadobúdacím titulom vyjadriť nevedeli, vyjadrovali sa len k užívaciemu stavu. Pokiaľ žalobcovia v záverečnej reči poukazovali na to, že darovanie bolo preukázané svedkyňou J. M., súd nie je tohto názoru. Svedkyňa sa vo vzťahu k nadobúdacím titulom vyjadrila, že J. Š. prenechal nehnuteľnosti svojej dcére J. Š. a ďalej to prešlo dedením na Š. X.Ú.. Z tohto vyjadrenia nemožno jednoznačne vyvodiť, že došlo k ústnemu darovaniu za života J. Š.W., ani to, k darovaniu ktorého konkrétneho pozemku, v ktorom roku a pod. Pod pojem „prenechať“ možno dokonca podradiť napríklad aj závet.

55. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, keď súd vyhodnotil tvrdený titul u právneho predchodcu žalobcov J. Š. v roku 1872, teda titul zámeny, za nepreukázaný, ďalšími nadobúdacím titulmi u právnych nástupcov J. Š., teda u J. U. G. Š. X., sa bližšie z dôvodu nadbytočnosti a nehospodárnosti nezaoberal. Považuje však za potrebné poukázať na to, že sa stotožnil s vyjadrením žalovaného 1/ aj vo vzťahu k týmto ďalším nadobúdacím titulom, a to k prevodu z J. Š. v roku 1915, resp. pred týmto rokom (lebo aj v tejto časti tvrdenia žalobcov neboli jednoznačné) vo forme ústneho daru na J. U. a následne rovnako formou ústneho daru z J. U. Q. Š. X., keď neboli dostatočne produkované skutkové tvrdenia k jednotlivým predpokladom vydržania, k počiatku plynutia vydržacej doby, k jej uplynutiu, čo je potrebné pre ustálenie hmotnoprávnej normy a jej aplikácie. Žalovaný 1/ podľa názoru súdu sporoval dobromyseľnosť držby predchodcov žalobcov. Zároveň však možno konštatovať, že keďže nebol preukázaný prvý nadobúdací titul, teda nebolo bez pochyb preukázané vlastnícke právo J. Š. k sporným nehnuteľnostiam, nemohlo dôjsť ďalej k platnému prevodu na J. U. a následne ani na Š. X., pretože J. Š. nemohol previesť ďalej to, čo nevlastnil (zásada nemo plus iuris).

56. Vzhľadom ku všetkým uvedeným skutočnostiam, i vzhľadom k potrebe zachovania právnej istoty (č. 2 ods. 2 CSP: Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.), odkazujúc zároveň na rozhodnutie vo veci 13C 63/2003, potvrdené i odvolacím súdom, ktorým bol hodnotený takmer totožný skutkový stav, súd žalobu zamietol.

57. O trovách tohto sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 261 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď najskôr rozhodol o nároku na ich náhradu podľa úspechu v spore. V danom prípade boli v spore úspešní žalovaní. Žalovaní v rade 2/ a 3/ však vystupovali na strane žalovanej len formálne, s poukazom na potrebu zachovania nerozlučného procesného spoločenstva pri uvedenom type žaloby, nakoľko bolo potrebné, aby toto spoločenstvo tvorili všetci do úvahy prichádzajúci právni nástupcovia Š.Á. X.. Keďže žalovaní v rade 2/ a 3/ na žalobe svojho právneho predchodcu, pôvodného žalobcu v rade 2/, netrvali, museli vystupovať na strane žalovaného. V uvedenom spore, hoc by im vzniklo právo na náhradu trov konania, žiadne trovy si neuplatnili. Súd však vo vzťahu k nim konštatuje aj dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, vzhľadom k dôvodu hodného osobitného zreteľa, ktorým boli práve už uvedené skutočnosti týkajúce sa potreby zachovania nerozlučného spoločenstva. Náhradu trov však súd priznal žalovanému v rade 1/, nakoľko v danom spore mal úspech náhradu trov si uplatnil. O výške priznanej náhrady trov tohto sporu súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom, v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

58. V tomto spore vznikli trovy aj štátu, a to titulom znalečného, nakoľko žalobcami zložený preddavok nepokryl odmenu znalca ustanoveného súdom na ich návrh. Preto zvyšok odmeny v nepokrytej časti musel byť vyplatený znalcovi z rozpočtu, a to vrátane náhrady za použitie vozidla na účel vykonania obhliadky. Štátu preto vzniklo voči neúspešnej strane právo na náhradu týchto trov. O ich výške bude rovnako rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresný súd v Čadci.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Odvolanie podľa § 365 ods. 1 CSP možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 3 CSP podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podania urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu. Konanie o výkone neodkladného opatrenia nariadi súd vždy aj bez návrhu.